

Жълт път. Задължително прашен, коларски, от двете му страни – зелени полета, а в дъното – слънце. Огромно, оранжево, топло, като край на света. Едно, две, три, четири... Може така. Така може. Кръг сред незрели жита, може и овес или ръж, Все тая. Ръцете разперени широко. Краката – леко разтворени. Дишай! Сега си три сестри... Откакто е написана тази приказка, трите сестри седят до прозореца и предат. Случва им се една и съща история. Неизменна. В приказките няма друг вариант. Няма право на избор. Всичко, което е написано веднъж, се запечатва в пространството и застива.

Когато бях малка, исках непрекъснато да ми разкажат приказката за Пепеляшка. Една и съща. Безкрайно една и съща... За да се уверя в щастливия край. Да съм сигурна... И тези три сестри... Защо три? Защо сестри? Защо толкова омраза и завист? Те седели вечер до прозореца и прели. Говорели си. Всяка от тях мечтаела да бъде царица.

Като в живота...

Една вечер ги подслушал цар Салтан. Като в истинска приказка... Харесал едната сестра. Като в живота. И слушаш приказката, представяш си, че ти си избраната сестра, а в живота става друго. Харесват друга... Харесваш неподходящия. И се мъкнеш по психоаналитици, за да разбереш защо си склонен към грешен избор... Оженили се цар Салтан и сестрата. И никой не споменава името ѝ. Защо?... Царят отишъл да повоюва, защото това е работата на един мъж... Въздухът слиза в петите, пълзи по гръбнака, излиза през пъпа.

Заедно с мръсотията отвътре. Вътре е мръсно, но ще се прочисти. Дишай! Двете сестри хванали царицата, натикали я в буре, заковали капака и хвърлили бурето в морето. Тя взела, че родила момче – княз Гвидон... Или го беше родила предварително?...

Как се казваше бабата на татко?... Всички ме изоставиха и сега няма кой да ми каже едно просто нещо. Как се казваше...

Княз Гвидон станал герой. Убил князът един зъл магьосник и се оженил за княгиня Лебед... Няколко звезди смръкнати по грешка. И няма нищо. Черно. Искам да съм княгиня Лебед. Искам щастлив край. Лошите да бъдат наказани, добрите – да живеят дълго и щастливо...

После вода. Сия, мътна, неясни образи, водорасли като коси на Вероника... удавник... и защо все тези удавници... Надолу, надолу, още. До дъното. Жълт пясък. Сандъче. Няма въздух. Трябва да се заключи. Ключът – надалече. Седем, шест, пет, четири... Нагоре? В никакъв случай! Три, две, едно, нула. Сега! Лекота. Няма студ, няма страх, няма болка. Лекота. И нагоре.

Хората живеят в градове. Градовете на хората са немислени, неуютни, мръсни, бактерии, вируси, информация, липса на информация, дом, студен, мирише на готвено, на спарено, парното е спряно, всички правят икономии, „Мерцедес“ с две врати и шибдах, обичам тази дума. Обичам щанци, попнитове, алтернатори, отвертка, прагове и вежди, акумулатори, ауспук, наемни убийци... Има наемни убийци. Всеки може да си наеме убиец. Крепежни елементи. Казах ли семеринги и спойлери? Няма нужда да тикаш хората в бурета и да ги хвърляш в морето. Наемните убийци са кротки по природа. Като гепардите. Живеят сами. Като гепардите. Убиват само, за да се прехранват... Има и серийни убийци. Те са като акулите. Убиват непрекъснато, защото са гладни непрекъснато. Светът е подреден чудесно. Само човекът не се вписва. Никъде. Прахово боядисване. По цялата земя хората искат да им се боядиса без цапане, а на мен ми предлагат прахово боядисване. Късмет. Тази стая наистина трябва да се боядиса...

Отговорност. Чувство за отговорност. Респонсибилити. Към какво? Всичко е думи. Някои неща са истински.

- Трябва да спрем парното.
- Студено ми е.
- Не се лигави! Като гойде сметката, ще се стоплиш!
- Мислите ли, че съм дебела?
- Млъкнете! Медитирам!
- Дебела си.
- Злобни... кучки.
- Опитвам на работа.
- Интересно... Днес е неделя.
- Кои го казва!
- Изчисти ли тоалетната?
- Какво намекваш?
- За котешката тоалетна питам.
- Твой ред е.
- Какво да сготвя за обяд?
- Прели, прели до зори
три девици – три сестри.
„Ако ли аз бях царица –
казва първата девица, –
целия покръстен свят
ще гостя със пир богат.“

Живели някога, не много отдавна, дори може да се каже, че точно по това време, три сестри. Те не били точно сестри. Не били и приятелки, не били близки, не били роднини, нямали нищо общо помежду си. Обаче живеели заедно.

Едната била девица. Втората била девица. Третата не била девица. Живеели заедно, за да не живеят сами. Защото самотният човек е зависим. От себе си...

- Тази сутрин изхрочих кръв.
- Спи да пушиш.
- Никога не съм пушила!
- Ами спи да викаш.
- Аз ли викам!?
- Престанете! Опитвам се да работя!

- Интересно... На кое му Викаш работа?
- Мисля, че имам температура.
- Аз съм творец. Трябва ми спокойствие. Дори Бог е сътворил света в отсъствието на всякакви досадници. Никои не му е кашлял в лицето, не са му мрънкали за готвене, не са му пипали нещата...
- Температурата ми е 38, 5.
- Значи си жива.
- Добре. Излизам. Мерете си температурите и си бъркайте В... гърлата. Майка му стара. Поезията е... Ако ме търси някой, в кафенето съм.
- Че кой ли може да те търси?
- Да извикам ли лекар? Или да отида на преглед?

Трите имали по три имена, но никога не ги използвали. Те не използвали дори и по едно име. Някоя от тях нямало да се омъжи. Никога. Поне така твърдели. Казвали още, че са си достатъчни. А прозорците на общия им дом били толкова мръсни, че когато дневната светлина се опитвала да проникне през тях... Това нямало значение.

Някои изречения трябва да остават незавършени, защото са ясни. Като мръсни прозорци. С някакви стичащи се мазни пръски, кални вадички и капки градски дъжд. Кое то е лошо, защото чистата енергия не влиза през зацапани стъкла и т.н.

Подът на общия им дом също бил мръсен. Малко лепнел, някак не пускал пантофите. Изисквало се усилие, за да се придвижваш. И имало хлебарки. Много. Дребни, светлокафяви, и едри, черни, тлъсти. Мустаците им мърдали. Очичките им шарели насам-натам... Те, трите, никога не били виждали очите на хлебарките. Но били пацифистки. Никакви убийства. За нищо на света! Мирно съществуване с останалите живи твари. Скорпиони, гърмящи змии, паяци, отровни южноамерикански жаби. За нищо на света! Никакви убийства!

- Бих го убила, ако можех!

- Не говори глупости!
- Наистина бих го убила! Той ми се подиграваше в очите! С невежеството си! Унизително!
- Какво ти става?
- Нямам представа.
- Влиза в критическата възраст.
- Интересно... Кога?
- Защо се гразниш? Той е мъж. За тях е обичайно.
- Той не е мъж! Редактор. Мръсникът му с мръсник!
- Е, още по-лошо.
- Как му беше името?
- Мръсник.
- Защо Мръсник?
- Защото три пъти съм го хващала с разгащени панталони... Сутрин преди работа. Със счетоводителката. Чакам да ми отвори, чакам, знам, че е вътре. А той разправя, че оправяли баланса.
- Късмет.

Най-голямата от трите се казвала Суска. Всички смятали, че истинското ѝ име е Сузана, но бъркали. Казвала се наистина Суска. Идвало от Исус, казвала майка ѝ. Идвало от турското „сус, ма“, казвала баба ѝ, защото много викала родилката докато излизало бебето и акушерките ѝ шъткали: „Сус, ма! Сус, ма!“ , защото били туркини. Тя се родила в турско село. Баща ѝ бил турчин. Майка ѝ не била туркиня. Ама много се разбирали. На пръв поглед.

Средната се казвала Лили. Нямало никаква причина, просто такова име ѝ се паднало.

Най-малката кашляла лошо и се казвала Стефана. Имала температура 38, 5 градуса по Целзий. Била изхранила кръв една сутрин и тайно трепела хлебарките нощем. После изхвърляла труповете през балкона, за да не ги видят останалите. Кожата ѝ била много бледа, пергаментова, ушите ѝ били сухи и сбръчкани, което говорело за скрита болест. Устните ѝ винаги били напукани. Тя обичала да готви. Каш-

ляла и готвела. Била объркана. Сякаш винаги ѝ се Виело свят. Тъкмо се обърне в една посока, и посоката се сменяла.

Точно така останала без работа. Отишла един ден в редакцията и преди да седне на мястото си, я извикал шефът. Казал ѝ, че няма възможност да задържи такъв голям колектив и трябва да освободи някои от редакторите. Тя го гледала и се закашляла. Искала да каже нещо, но не можела да спре да кашля. Зачервила се, ушите ѝ пламнали, задавила се и излязла от стаята. Отворила прозореца. Всички се хвърлили да я задържат.

Тя искала да подиша въздух. После си тръгнала.

Вървяла бавно по улиците, така, както вървяла след работа. Гледала витрините. Влязла в една книжарница и си купила Корана. Купила си и Тибетската книга на мъртвите. Това били всичките ѝ пари. Прибрала се в гарсонieraта си и си помислила: „Защо имам гарсонiera в този квартал? Защо нямам двустаен апартамент в центъра?“ Само този въпрос се въртял в главата ѝ. Той не бил въпрос на живот и смърт... на пръв поглед. Но човек никога не знае.

В същото време по прашния жълт път, в посока огромното оранжево слънце, яздел мъж на кон. Така яздят конниците от Апокалипсиса.

Той бил рус, синеок, едър, мек, топъл и възбуждащ желаниа. Навел се от коня и вдигнал една праскова от земята. Тя била зелена. Той – жаден. Захапал прасковата. Очаквал да се появи неродена мома. Не се появила.

Телефонът му иззвънял.

– Здравей. Аз съм. Стефана. Искаш ли да се видим... Имам нужда да поприказвам с някого... Уволниха ме. Днес.

Мъжът влязъл в банята, обръснал старателно гърдите, подмишниците, краката си, слабините, помолил сестра си да му обръсне гърба, изкъпал се и излязъл.

Те се срещнали на една пейка в парка.

– Казах ли ти, че ме уволниха?

– Да. Защо?

- Не ми обясни. Пази си мястото. Той е главен редактор.
 - Можеш да го осъдиш.
 - Защо? Пак ще ме уволни.
 - Ще ти плати обезщетение.
 - И сега ще ми плати. Нямам работа.
 - Работа се намира. Изглеждаш изморена. Отслабнала си.
- Имаш кръгове под очите.
- Явно нищо хубаво не е останало у мен... Как е сестра ти?
 - Добре. Всички я мразят. Това ѝ харесва.
 - Исках да те питам нещо...
 - Питай.
 - Дали още искаш да... Забравѝ.
 - Как да ти кажа... Онова беше миг. Спонтанно желание.
- Привличаше ме... Пухме много...
- Разбрах. Нищо нямаше да излезе. Знаеш ли, тогава отслабнах пет килограма. От любов. Казах на всички, че съм влюбена в млад мъж. В млад мъж! Разбираш ли!? Любов до последна капка кръв. В млад мъж...
 - Да пием по едно вино?
 - С удоволствие. Помниш ли Суска?
 - Онази стара мома? Брагатата жена.
 - Тя много пие...
- Тя говорела, но мислела за друго. „Искам този ден да започне отначало! Моля те! Нека този ден започне отначало!“
- Този, който трябвало да чуе молбата, чул. Денят започнал отначало. Защото: „Пускай и ще ти се даде.“
- Пак отишла на работа, пак я уволнили, пак отишла да диша на прозореца и всички се хвърлили да я спасяват... Пак се почувствала сама в гарсоньерата си и отново се обадила на Синеокия Конник, който носел прозаичното име Борис. Поканила го в дома си.
- Искам да спя с теб.
 - Малко неочаквано и прибързано ми се струва...
 - Има ли друга?
 - Хм. Знаеш, че живея само със сестра си. За друга жена няма място... Те бязат. Мразят я... Намразват я. Това я прави щастлива...

- Остани при мен.
- Трудно е. Имам иззрадени навици.
- Няма да ги променяш. Остани.
- Не се обиждай, но бързаш. Онова беше миг. Беше естествено. Много пихме.
- Много искам да имам дете... Помниш ли Суска?
- Брагатата жена?... Защо ми се струва, че вече сме говорили за това?

Тя поиска денят да започне отново. И той започнал. Защото: „Пускай и ще ти се даде.“ Но не винаги ти се дава каквото е нужно.

Синеокия Конник отново не я разбрал. Тя, обаче, разбрала, че се върти в омагьосан кръг и решила, че трябва да промени нещо още в началото. Можела да се хвърли през прозореца... И не го направила.

Зимата има някои особености. Въздухът не се диша леко. Дробовете замръзват. Болят гърдите. Топлото от тялото се измъква през отворената уста. Ръцете и краката се вкочаняват.

Един учен от Алабама направил опит със себе си. Пресякъл Аляска сам. Кучетата му измрели. Храната му откраднал някакъв бодър хищник. Той продължавал да върви. Какво доказвал? Няма сили. Няма кибрит. Няма сухи клонки. Унасяло го. Заспивал. Знаел, че не трябва да заспива. Тогава я видял. Тя била прекрасна. Косите ѝ били заскрежени. Миглите ѝ – също. Устните ѝ шепнели: „Ела! Ела!“ Пулсът му се забавил. По гръбнака му плъзнала топлина. Движела се нагоре. Чувствал, че се поти. Не било вярно. Тя протегнала ръце към него. От устата ѝ излизала пара. В пикочния му мехур имало буца лед. Кръвта му не се движела. Няма време да си измери температурата...

И той видял буйна река. На брега – лодка. Седнал в лодката и поел надолу по течението... Тогава операторът и лекарят на експедицията се намесили по нареждане на режисьора.

Филмът бил за Дискавъри Чанъл. Главният герой не трябвало да умира по сценарий. Хеликоптери нарушили белия покой на Аляска и отлетели със снимачния екип към Алабама. Какво правят жители на Алабама в Аляска? Проверявали историческите на Джек Лондон. Отговорът на глупавите въпроси винаги е логичен... на пръв поглед.

Един друг човек пътувал с колата си към Големия Каньон. И паднала нощта. Радиото работело. Елвис Пресли пеел. После запяла Шаная Туейн. Човекът карал колата си и припявал. На пътя застанала сянка. Шофьорът завил рязко и се блъснал в единственото дърво, което можело да се намери в тази пустош. Не загинал на място, но това не било поръчков филм. Нямамо режисьор, сценарист и оператор. Открили го след един ден. В безсъзнание. Може би вече е плавал по буйната река. Спасили му живота. Жив. Без крака. Без ръце. Жив. И участвал в олимпиада за инвалиди. Някак странно и объркващо. Като онова трикрако куче, което падало докато пикае. Странно и объркващо.

Някак странно и объркващо преминава тази буйна река.

Когато била млада, носела шапка с огромна периферия. Носела я предизвикателно. Пушела по улиците и се смеела... арогантно. Роклите ѝ винаги били дълги до земята и развлечени. Чувствала се жива. Интересна. Нахакана. Привлекателна и романтична. Била гледала филма „Романтичната англичанка“ и мечтаела да прави любов с непознат мъж (мислела си през цялото време за сър Майкъл Кейн) в парка, опряна на ствола на някое дърво. От друга страна, не можела да си представи как ще стане това. Била много притеснителна по отношение на секса. А името!? Името било наказание. Дамга. Клеймо. Суска! И кой нормален човек се казва така?

Една нощ се съблякла без да пусне завесите на прозореца. Озгледала тялото си в стъклата, прокарала пръсти по някои места, които си знаела и... чула кикот от улицата. За малко не припаднала. Оттам нататък се събличала само на тъмно и само в банята. Не си пуснала никога вече ръка... Дори

през ум не ѝ минало, че не се смеят на нея! Не се сетила, че живее на третия етаж и няма как да я видят...

В замяна на това членувала в Обществото на крайните феминистки (без леви лесбийски уклони). Сбирките били всеки петък. Пиели топла бира, пушели и обсъждали важни обществени въпроси като: Защо учителката по История на музиката в музикалното училище спи с всички завършващи момчета и не я уволняват? Колко аборта е направила Силва от седми клас до ден днешен? Може ли Верчето седем пъти да е девствена, а Ванчето да е поетеса?

– Помните ли Индианеца?

– Кои Индианец?

– От техникума по обществено хранене.

– Е?

– Оженил се.

– Стига, бе!

– За една балерина.

– Стига, бе!!

– Тя е болна от туберкулоза.

– Туберкулоза!? Че къде е успяла да я хване?

– Те не ягат!

– Кои?

– Балерините. Кльоцави са.

– 'Ми то, нормално. Балетистите не са щангисти.

– Суске, ти ходиш на балетни спектакли. Казвай!

– Какво?

– Коя е жената на Индианеца?

– Да не съм врачка! И какво се сети за Индианеца?

– Спах с него в десети клас. Имаше най-малката пишка, която можете да си представите.

– Стига, бе!

– Истината ви казвам! Като на тригодишно дете! И Все...

– Колко ли време му е нужно, за да източи бойлера?

– И Все ме питаше: „Боли ли те?“ А аз му викам: „Аха.“

И кимам с глава, правя някакви мъчителни гримаси, охкам и не мога да разбера вътре ли ми е. Той винаги миришеше на пържени картофи.

- Трябва да поканим балерината в петък.
- Защо?
- 'Ми, неизбежно ще дойде при нас... нали му е малък... инструмента...
- Намекваш ли нещо?
- Чакайте да ви прочета новите си стихове.
- Трябва да тръзвам.
- Обещала съм да взема нощното дежурство в болницата. Забравих.
- Къде се разбързахте?
- Не каня никого в петък.

И смехове. Нощни. За които си спомняш, когато се въртиш в леглото и чакаш да съмне. Чувството, че не си сам. Че имаш на кого да се обадиш. Че си вечен. Че нищо лошо не може да ти се случи. Че ако не днес, то утре със сигурност ще бъдеш щастлив... Лица – неясни, мили, забравими, някаква тъга... Дървета в зелено, нощни барове, прилепи безшумно се стрелкат под уличните лампи. Неокосена трева. Секс на пейката в градската градина, осветени прозорци... Пеещи хора.

Ето това сънувала Суска. Събират се някакви хора, не се познават помежду си, всички носят някаква храна, сядат край маса и започват да пеят. Смеят се и пак пеят. Хапват, отпиват и пеят. Като семейство.

В нейното семейство било друго. Събирали се за всички мюсюлмански празници, после се събирали за християнските. Веднъж яли баклава, веднъж – Варено жито. Майка ѝ била добре и с Исус Христос, и с Мохамед. Месела Владишки пити с мед. После се разболяла. И баща ѝ избягал. С една циганка от някаква махала. А майка ѝ лежала и лежала.

- Не мисли за мен. Ще се оправя.
- Знам.
- Замини. Махни се оттук!
- Къде?

Мария Станкова
ТРИКРАКОТО КУЧЕ
роман

Българска
Второ издание

Редактор: **Малина Томова**
Художник на корицата: **Димитър Келбечев**
Коректор: **София Несторова**

Формат 60/84/16
Печатни коли 8.75

Предпечатна подготовка:
„Студио Стандарт“ ЕООД – Пловдив, тел. 032/60 90 50

Печат: **Полиграфически комплекс „Жанет 45“** – Пловдив
бул. „Ал. Стамболийски“ № 9, тел. 032/60 90 90

„Издателска къща Жанет 45“ ООД – Пловдив
бул. „Ал. Стамболийски“ № 9, тел./факс: 032/60 90 60

ISBN 978-954-491-393-9